

BEPLANTINGEN LANGS WEGEN.

door
LEONARD A. SPRINGER.

Met zeer veel instemming maakte ik kennis met de brochure van den heer Overdijkink: „De Weg in het landschap” verschenen als extra nummer van „Wegen”, tijdschrift gewijd aan den weg en het verkeer, opgeluisterd door fraaie foto's als voorbeelden van goede en minder goede en slechte beplanting.

Toch zoude ik hier en daar opmerkingen willen maken, vooral wat betreft de keuze der houtsoorten. Maar laat ons struiken worden gebruikt. Men plant geen beuken- of eikenhout langs den weg, maar beuken- of eikenboomen.

De schrijver zegt zeer terecht, dat de te gebruiken gewassen moeten aanpassen aan het landschap en dit geldt vooral in streken, die reeds rijk aan natuurlijke of kunstmatige beplantingen zijn, zooals bosschen, oude landgoederen, enz.

Toch moet ik den schrijver vragen: Wat bedoelt gij met sierheesters? Er zijn tal van inlandsche houtgewassen, die als sierheesters gebruikt worden, doch waarlijk niet zullen misstaan langs de groote wegen, indien zij maar goed toegepast worden. Juist daar zit de kneep. Men moet niet, als in de buurt van Boskoop, sierkersen en dergelijke soorten en variëteiten gebruiken, of allerlei struiksoorten, die meer thuis hooren in een villa-tuin. Maar goed toegepast, kunnen sierstruiken veel bijdragen tot het schoon van het landschap. Schrijver zal toch wel weten, dat vele struiken, hier als sierplanten gebruikt, in hun vaderland tot het landschap behooren. Zoo vond ik in pijnboombosschen in Zweden in het wild groeien *Ledum palustris* en anderen die hier alleen als siergewassen bekend zijn.

Op bladzijde 23, vind ik de leer verkondigd dat wilgeboomen niet behooren in dennenbosschen (hij bedoelt natuurlijk pijnboombosschen). Hier ben ik het niet met den schrijver eens. Hij had hier wat minder algemeen moeten zijn. Wanneer men in Noordbrabant, Gelderland, Overijssel en elders op hoog of laagliggende zandgronden goed rondkijkt, dan kan men overal in de nabijheid van onze naaldboomen inheemsche wilgensoorten aantreffen, die zonder toedoen van den mensch daar gekomen zijn, en het heeft mij zelfs dikwijls verwonderd, dat zij bij den boschbouw zoo weinig gebruikt worden.

